

Men for Fru Bertha blev der ingen Søvn den Nat. I Tankerne tyede hun til sin afdøde Mand, som hun endnu bestandig vendte sig til i Nødens Time. „Aa, Hjalmar! Hvad Skyld har vi her — du og jeg?“ Her laa hun med det sidste af deres Børn i sine Arme og mærkede, hvordan ogsaa det var i Færd med uhjælpeligt at glide fra hende — at føres bort af den samme vilde, mørke Strøm, der hvirvlede de andre ned i Døden.

Der havde altid været saa meget hos Jytte, der paa ængstende Maade mindede hende om hendes to Sønner, saa forskellige de iøvrigt alle tre havde været. Som Barn havde hun mest lignet Arvid. Hun havde haft hans aabne, paagaaende Væsen, hans stormende Lunefuldhed. Men med Aarene havde det vejragtige i hendes Sind faaet en mere skjult og snigende Karakter som hos Ebbe. Hun maatte ofte tænke paa, om Jytte ikke selv havde følt det og maaske til Tider været ængstet af denne Lighed med sin ulykkelige Broder. Det havde været hende paafaldende, at hun sjelden nævnede ham og ikke nogensinde havde spurgt om Grunden til hans Selvmord. Da hun engang selv vilde fortælle hende lidt derom, havde hun holdt Hænderne op for Ørene og sagt, at hun ingenting vilde høre, absolut ingenting vilde vide. Aldrig skulde hun glemme Rædselen i hendes Ansigt i det Øjeblik! ...

En Kirkeklokke nede i Byen begyndte at ringe. Hun vidste, at Klokken saa var fem, — Morgenandagtens Time for hver rettroende Katolik. Dernede rejste nu andre Søvnløse sig af deres Senge og søgte med deres Angst